

PHẦN 3

Lý Hoa Thành, Lý Hoa Thành, em nhớ anh quá! Anh đang ở đâu? Lý Hoa Thành!

Đêm đó, tôi cuối cùng đã biết Lý Hoa Thành là ai.

Anh ta là người con trai tôi yêu, là người tôi không nên yêu, nhưng tôi đã yêu.

Tôi bị cấm cửa, ngoài lúc đi học, tôi không được ra khỏi nhà.

Lý Hoa Thành hình như cũng biết việc ở nhà tôi, anh ta không đi tìm tôi, chỉ sai Âu Cảnh Dịch lượn qua khối cấp 2 xem tôi.

Tôi cũng không thể đi tìm anh, bởi ba mẹ tôi yêu cầu giáo viên không cho tôi đi ra khỏi lớp.

Cứ như thế ba tuần lễ, tôi chỉ cảm thấy như mỗi tế bào trên người tôi đang chết đi, linh hồn cũng bị câu rút đi. Còn lại chỉ là một cái xác của tôi... Tôi khóc, tôi gào, tôi đập phá đồ đạc trong phòng, tôi hát đồ, nhưng bố mẹ tôi không hề lay chuyển, chỉ càng giữ chặt tôi hơn, càng không rời tôi nửa bước.

Sau đó, tôi dứt khoát khoá chặt tôi trong phòng, không đi học, cũng không ra khỏi phòng. Suốt ngày tôi chỉ giấu mình trong căn phòng u tối khóc than.

Nước mắt cạn đi rồi, chỉ còn lại nức nở, tôi phát hiện, tôi sắp sửa chết đi rồi. Tôi sắp bị nhớ nhưng dày vò cho tới chết rồi.

Và như thế, tỉnh dậy khóc, khóc thôi chìm vào giấc ngủ. Không biết đã qua bao lâu bao lâu.

Tối hôm đó, tôi ngồi dậy, đi đến trước bàn nhìn tờ lịch, tôi mỉm cười.

Một tháng rồi lần đầu tiên tôi cười, bởi tôi phát hiện ra hôm nay là sinh nhật tôi, tôi tròn mười lăm tuổi.

Một khao khát muốn gặp Lý Hoa Thành dâng lên đầy trong tôi, tôi cảm giác sắp không thể tự kiềm chế nổi bản thân, tôi thu xếp lại bản thân.

Một giờ sáng... lên ra khỏi cửa... tôi thật ngốc, cả một tháng nay tôi chỉ biết khóc, không biết trốn.

Gọi một taxi, tôi đi đến một tiệm xăm mình mà Lý Hoa Thành từng dẫn tôi qua.

Rời khỏi tiệm xăm mình đã hơn 2 giờ sáng, tôi đi thất thểu, muốn gặp anh, nhưng không biết anh ở đâu.

Tôi không biết nhà anh ở đâu, tôi phát hiện ra tôi chả biết cái gì cả.

Hai chiếc mô tô ào ào phóng qua tôi rồi dừng lại, “Em gái, đi chơi không em?”

“Đêm nay đua ở đâu?” Tôi hỏi, nhìn họ.

Họ bần khoăn, rồi cười khả ố “Đường Trung Chính, vừa bắt đầu, đi không em? Để anh chở em”

“Được!” Tôi dứt khoát leo lên một chiếc xe, tôi biết, Lý Hoa Thành nhất định đang ở đó.

Người chở tôi tay lái rất lẹ, vừa lượn vừa hỏi “Em đi tìm ai? Nếu không có bạn thôi cứ để anh chở nhé!”

Tôi biết lũ đua xe thích có một cô gái ôm eo phía sau để làm màu.

“Đêm nay đông lắm à?”

“Đội xe Hoà Long và Thanh Hồ đua đêm nay, phải một hai trăm xe! Em tìm người đội nào?”

Tôi không biết Lý Hoa Thành đội nào, tôi chưa nghe anh ta kể, chỉ biết lắc đầu.

Một lát sau đã đến đường Trung Chính, Luân nhìn đồng hồ “Có lẽ chỉ năm phút nữa đội xe đến! Em đứng sát lề đường một tí, đừng để xe nó chẹt chẹt!” Anh ta châm điếu thuốc. “Sắc mặt em sao mà ghê thế, sắp chết rồi à?”

Tôi không để ý lời anh ta nói, tôi chỉ nhìn về phía trước, chốc lát một đoàn đèn pha mô tô loang loáng lao tới từ phía xa. Sau đó là những tiếng máy xe, chớp mắt, mấy chục chiếc mô tô vọt qua.

Nhiều xe quá, tôi làm sao tìm được Thành? Cẩn chặt răng, tôi chạy ra giữa đường, muốn xem thật rõ từng chiếc xe.

Luân gào lên kêu tôi trở lại, nhưng đã ko kịp rồi.

Tôi nghe thấy tiếng chửi rủa, tiếng phanh xe, tiếng xe đâm sầm vào nhau bên tai.

Tôi mở to mắt muốn tìm Thành ở đâu, nhưng tôi lại không thấy gì, ngoài ánh đèn xe tôi chả thấy gì.

Đột ngột một chiếc xe phanh gấp ngay trước mặt tôi, thân xe nghiêng xuống, như thể cày một đường thẳng tấp vào thẳng tôi, nhưng đến trước mặt tôi một mét thì dừng sững lại. Người lái bị văng ra lộn hai vòng rồi đứng dậy, vút mũ bảo hiểm, giậm đùng đùng chạy ra chỗ tôi.

“Đm, mày muốn chết à con rô? Tổ sư mày đứng chỗ này à... Bông cúc nhỏ?”

Tôi nhắm chặt mắt định chịu đựng cú đâm nộ khí xung thiên của hắn, tự nhiên nghe gọi tên mình, tôi mở mắt ra, hoá ra là Âu Cảnh Dịch, hắn bị ngã mặt mũi bầm dập, tay đầy máu, tôi thất kinh kêu lên:

“Em xin lỗi, xin lỗi...” Chân mềm nhũn, tôi ngồi khuyu xuống.

Âu Cảnh Dịch vội vã chạy tới đỡ tôi, vừa chạy vừa kêu to “Call anh Thành ngay, bảo đại ca quay lại đây, mau lên mau lên, bảo là chị Hai đang ở đây!”

Vừa nghe tiếng kêu, những xe đang lăn lộn dọc đường bỗng dừng cả lại (ôi cái cảnh này sao quen thuộc với tớ quá... nhớ đội xe tó - cũng là đội xe mang tên “cầu Trung Chính” nhưng là ở huyện Đài Bắc, ko phải Cao Hùng)

Những xe phía sau chạy tới cũng dừng lại. Một thoáng chốc, đường Trung Chính thành bãi đậu xe, hơn trăm xe đậu hăn hoặc chạy vòng tròn.

“Họ... họ sao lại dừng hết cả lại?”

Âu Cảnh Dịch đỡ tôi ngồi lên mặt đường nhựa “Vớ vẩn, nửa đội xe là của đại ca, bọn kia không đỡ lại xem chị Hai thì định làm gì?”

“Anh ấy ở... ở đâu?” Tôi hoa mắt choáng váng hỏi, bao nhiêu nước mắt mấy ngày trời, đã khiến tôi suy kiệt thể lực hoàn toàn.

“Đại ca không biết đã chạy đến quăng nào rồi... trời! Bông cúc nhỏ, đừng có đại thể này. Cô chết rồi thì đại ca chém chết chúng tôi cho chôn cùng!”

Anh ta nói gấp gáp, tôi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy quá mệt mỏi, nghĩ đến Thành sắp đến, tôi lại cố mở mắt ra.

Đường phố đêm xuất hiện tiếng xe âm âm, rồi một lũ người xông xáo bảo “Đại ca Thành tới!”

Lý Hoa Thành đã đến.

Tôi thấy chiếc xe lao đến như thể mất lái, khi xe chưa kịp dừng lại, người trên xe đã nhảy bổ xuống, một tay gỡ mũ bảo hiểm, dưới mũ là Lý Hoa Thành, chỉ thấy gương mặt anh tái xanh, chạy tới tôi.

Sao mặt anh trắng thế, hay là bị ốm? Tôi đẩy tay Âu Cảnh Dịch ra, đi vội tới với anh, anh kêu lên “Bông cúc nhỏ!”

Tôi dồn hết sức lực lao tới, ôm chặt anh. Anh cuống cuống lo âu hỏi: “Em ra đây làm gì?”

Tôi cố nở nụ cười “Em... em rất nhớ anh!” Đã mấy tháng trời cạn kiệt sức lực, nói nốt câu đó, tôi mềm nhũn cả người, mắt tối sầm, rơi vào trong lòng Thành.

Tôi cuối cùng... đã quay về với vòng tay ôm của Thành.

Hôm đó, tôi ngủ thiếp đi trong vòng tay của Thành.

Khi tỉnh dậy, căn phòng toàn màu đen, tôi lơ mơ nhìn thấy Thành ngồi bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời hút thuốc.

Tôi lật chăn ra, anh ngoái đầu lại vút điều thuốc trên tay, đi tới ôm tôi đặt lên đùi anh. “Đỡ chưa em?”

Tôi gật đầu, chúm người vào ngực anh, nghe thấy con tim anh đập thành thịch, chỉ có nhịp tim anh đập mới khiến tôi yên tâm, cho tôi biết, tôi còn sống...

“Em gầy đi!” Anh ngửa cằm tôi lên, nhìn tôi nói điềm đạm.

“Chỉ vì anh!” một câu nói, đã gộp tất cả tình yêu của tôi, Thành ôm chặt tôi, mím môi không nói. Rất lâu sau anh mới than “Em trốn ra thế này ba mẹ em lo lắng chết!”

“Không bao giờ, họ đâu quan tâm em sống hay em chết!”

“Đừng tùy tiện thế, ngủ đi, mai anh dẫn em về nhà!” Nói xong Thành đặt tôi xuống, định đắp chăn cho tôi.

“Đừng, em sẽ không bao giờ về nhà nữa!” Tôi túm lấy áo anh, kêu to. “Em ghét ba mẹ em, em ghét họ!”

“Ngốc, nếu em giống anh, ba mẹ chết hết, thì sẽ chẳng thấy ba mẹ là đáng ghét nữa!” Tôi không hề biết Thành là một đứa trẻ mồ côi.

Trong bóng tối, tôi dường như phảng phất thấy tiếng thở dài, anh lầm bầm”

“Ba mẹ chỉ mong em tốt, anh không phải người đáng hoàng, theo anh sẽ khổ lắm”.

“Trong tim em, anh tốt đẹp nhất”. Tôi ôm chặt Thành, tự hôn lên môi Thành, một cái hôn vụng về.

Hai tay Thành co chặt, cúi đầu nồng nhiệt đáp trả, trong bóng tối không một tiếng động, chỉ có tiếng tim đập của hai chúng tôi, tiếng than dài.

Rất lâu, anh mới miễn cưỡng rời tôi ra “Ngủ đi!” Nói xong, anh đứng dậy đi ra.

“Vì sao anh không cần em?” Tôi kéo anh lại, bắt đầu vô cớ rơi lệ.

“Không phải không cần, mà là không thể”. Thành quay đầu đi, cố ý mặc kệ nước mắt tôi, nhìn ra ngoài cửa sổ nói buồn phiền. Tôi mím môi, không nói một lời, anh cũng không nói gì lẳng lặng ra khỏi phòng.

Nhìn theo lưng anh, đột nhiên cảm thấy, tôi không thể để anh đi, anh là người đàn ông của tôi, của tôi!

Tôi đưa tay cởi từng hạt nút ao trước ngực, cởi chiếc áo, gọi anh: “Lý Hoa Thành, anh quay lại đây!”

Anh dừng lại, quay nhìn, đột nhiên hít thở mạnh, cứng giọng lại: “Em làm gì đấy?”

Tôi rời khỏi giường, đi đến bên anh, vừa đi vừa kéo dây áo lót xuống: “Em làm gì, anh hiểu chứ!”

Thành lùi về cửa, mặt trắng bệch ra, như thể nhìn thấy quái vật, lắp bắp: “Em... ngực em...”

Ngực tôi xăm một bông cúc cánh mỏng vàng rờ, là tôi đã để người thanh niên ở tiệm xăm đặt từng mũi xăm, từng mũi kim lên da tôi xăm nên, vừa xăm anh ta vừa cần nhần: “Đại ca Thành chắc chắn sẽ chém chết tôi!”

“Em xăm đây, hôm nay vừa xăm”. Nói xong, tôi đi tới, tự buông mình vào lòng Thành, anh run rẩy ôm tôi.

“Em ngốc quá, học người ta xăm mình làm gì...”

“Lung anh cũng có hình xăm, em nghe Âu Cảnh Dịch nói thế, cho em xem đi nào?”

Nói xong, tôi thô lỗ tự tay cởi áo Thành xuống, nhìn lên ngực anh, từng vết từng vết sẹo, như mạng nhện bị chặt ra một mảnh vá lên ngực anh ngang dọc, đó là những vết bị dao rựa chém. Anh đẩy tôi ra, thờ dài: “Em có biết em đang làm gì không? Mặc áo vào ngay!”

Anh vừa nói dứt khoát và gấp gáp vừa như phảng phất chịu đựng cảm giác đau khổ. Tôi biết hơi thờ dài gấp gáp đó là gì, tôi là bông cúc nhỏ, nhưng tôi đã học lớp 9. Chuyện nam nữ, tôi không phải là không biết gì.

Chí ít, tôi đã hiểu nỗi gấp gáp của anh. Đó là một thứ dục vọng, một thứ dục vọng thú tính.

“Em không đâu, em cần anh, anh là bồ em, bọn Âu Cảnh Dịch đều nói vậy, sao anh lại không cần đến em?”

Tôi lại ngã vào Thành, ôm chặt anh, tay anh run lẩy bẩy.

“Anh phải chém chết chúng nó!” Anh nghiến răng nói, nhìn tôi rồi cúi xuống hôn. Hôn bắt đầu từ mặt, như mưa, hôn lên bông cúc trên ngực tôi.

“Đau?”

Tôi trả lời bằng run rẩy.

Đêm đó, Lý Hoa Thành đã xuyên sâu vào số phận tôi.

“Mày chết đáp ở đâu về?” Vừa về nhà, ba tôi đã hét lên ngoài phòng khách. Tôi im lặng lên gác, nhanh chóng thu xếp đồ dùng, cũng một ba lô duy nhất, tôi xuống nhà.

“Mày, đồ con bất hiếu, dám đi thì đừng có vác mặt về!”

Ba tôi phẫn nộ tóm lấy tôi, lắc tôi, dường như định bóp vụn tôi.

“Con sẽ không bao giờ trở về!” Tôi lạnh lùng nhìn ba.

“Mày dám bỏ nhà đi, tao sẽ đi kiện thằng khốn đó dụ dỗ trẻ vị thành niên, để tao xem mày dám đi đâu!”

Mẹ tôi khóc, gỡ bàn tay ba tôi đang bóp chặt vai tôi, ba tôi trái lại như một con dã thú phát điên, định đập chết tôi.

“Ba đi kiện đi, con đảm bảo với ba, trở về nhà này không phải là con đâu, mà là một cái xác chết!”

Tôi đẩy tay ba, ra đi khỏi ngôi nhà không ngoái lại, tạm biệt... Nhà, tôi ngoái lại, lạy một lạy cái cửa. Tạm biệt nhà mười lăm năm, tôi đi theo hạnh phúc của tôi, hạnh phúc tôi muốn có đây.

Tôi nhìn Lý Hoa Thành ngồi trên xe máy hút thuốc, tôi mỉm cười. Nhìn xem, đó là hạnh phúc của tôi.

□ □ □

“Tôi yêu một người làm tôi quên chính bản thân mình, tôi cứ tưởng đó là thể giới mà tôi khát khao...” Bông cúc nhỏ hát khẽ.

“Đã nghe bài hát này bao giờ chưa?” Bông cúc nhỏ hỏi tôi.

“Nghe rồi, bài “Đêm đen” của Tôn Yến Tư, hay lắm!” Tôi chớp mắt cười trả lời.

“Năm đó, tôi đúng là như thế, đã bỏ nhà ra đi trong tình cảnh ấy...” Bông cúc nhỏ dụi điếu thuốc, mắt nhìn mông lung ra phía trước.

“Rồi sau đó thì sao?” Tôi gõ bàn phím, hỏi tiếp.

“Rồi sau...” bỗng nhiên cô căng mắt, lạnh lùng, nhớ về khoảng mười lăm tuổi năm ấy, cô và Lý Hoa Thành chạy trốn, năm cô đi tìm hạnh phúc...

Miễn cưỡng tốt nghiệp cấp hai, tôi đương nhiên không thể vào Trung học. Lý Hoa Thành cũng không vui, định ép tôi thi lại lần nữa. Mỗi khi anh lôi việc đó ra, tôi cười gian xảo, tự cởi dần áo quần, anh chỉ còn cách không bao giờ dám đề cập nữa.